

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 6614

гр. София, 11.07.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-B, в закрито заседание на
единадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Ивелина Симеонова

като разгледа докладваното от Ивелина Симеонова Въззивно гражданско
дело № 20221100502499 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 6 и т. 7 ГПК.

Образувано е по частна жалба вх. № 156/18.01.2022 г., подадена от „И.“ АД, чрез
юрисконсулт В. И., против Постановление за приемане на разноси по изпълнително дело №
20217850400843 по описа на ЧСИ Л.М., с рег. № 785 на КЧСИ, обективизирано в покана за
доброволно изпълнение от 22.12.2021 г., в общ размер на 471,59 лв.

Жалбоподателят счита, че постановлението на ЧСИ за възлагане на разноси в тежест на
длъжника е неправилно и незаконосъобразно, като се оспорва дължимостта на разноските и
техния размер. Твърди се, че поради доброволно изплащане на задължението преди
образуване на изпълнителното дело, за което е представено платежно нареждане от
07.12.2021 г., длъжникът не отговаря за направените от вискателя разноси, тъй като не е
дал повод за образуване на изпълнителното дело. Позовава се на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК, вр. с
чл. 79, ал. 1 ГПК. Банката в качеството си на добросъвестен длъжник е изпълнила
задължението си, влагайки дължимата сума в открита банкова сметка на името на „Б.С.М.“
ЕООД; посочва се, че вискателят е в забава, като не е приел изпълнение от длъжника.
Прави се и възражение конкретно срещу начислените разноси. Предвид изложеното се
моли за отмяна на постановлението за приемане на разноси по изпълнителното дело,
обективизирано в покана за доброволно изпълнение от 22.12.2021 г.

Образувано е и по частна жалба вх. № 386/02.02.2022 г., подадена от „И.“ АД, чрез
юрисконсулт В. И., против Постановление, обективизирано в съобщение с изх. №
233/18.01.2022 г. по посоченото изпълнително дело, с което е оставена без уважение молбата
на длъжника с вх. № 03/10.01.2022 г. за прекратяване на изпълнителното дело.

Жалбоподателят счита, че постановлението на ЧСИ, с което е отказано прекратяване на
изпълнителното дело е неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че по открита банкова

сметка на името на вискателя доброволно е платил задължението по изпълнителния лист преди образуване на изпълнителното дело, за което е представено платежно нареждане от 07.12.2021 г., вискателят е бил уведомен за внасянето на сумата, включително, че може да изтегли същата от всеки офис на „И.“ АД, съответно длъжникът не е дал повод за образуване на изпълнителното дело. Посочването на банкова сметка съставлява задължение на кредитора да окаже необходимото съдействие на длъжника, като при неизпълнение – длъжникът се освобождава от последиците на забавата. Внасянето на дължимата сума в банка на името на кредитора освобождава длъжника от задължението му. Налице е и двойно плащане – веднъж преди образуване на изпълнителното дело и след това - въз основа на наложения заповор. Предвид това се моли за отмяна на постановлението на ЧСИ, с което е отказано прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК.

Вискателят по изпълнителното дело „Б.С.М.“ ЕООД, чрез адвокат С.Д., в законоустановения срок по чл. 436, ал. 3, изр. 1 ГПК е подал възражение срещу жалбите, с което ги оспорва като неоснователни, за което излага подробни доводи. Твърди, че „откриването на сметка“ при самия себе си не представлява плащане – сметката е следвало да бъде открита в друга банка или по банкова сметка на името на кредитора, за което последният да е бил уведомен. Освен това, задължението не е било изпълнено в цялост – не са заплатени разноските в размер на 5,91 лв. за издаване на изпълнителен лист. Поддържа се, че присъденото адвокатско възнаграждение не е прекомерно, както и че държавната такса за издаване на изпълнителен лист следва да се събере именно от съдебния изпълнител. Моли се жалбите да бъдат оставени без уважение. Претендират се разноски, съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК.

По делото са представени мотиви на ЧСИ Л.М. по чл. 436, ал. 3, изр. 2 ГПК, с които е заявено становище за неоснователност на жалбите.

Съдът, след като обсъди доводите, изложени в частните жалби, и становището по тях, както и обясненията на частния съдебен изпълнител, приема следното:

Частните жалби са подадени в законоустановения срок по чл. 436, ал. 1 ГПК и изхождат от надлежна страна, срещу подлежащи на обжалване актове на съдебния изпълнител, поради което са допустими.

Разгледани по същество, частните жалби са основателни.

Производството по изпълнително дело № 20217850400843 е образувано по молба **вх. № 3843/17.12.2021 г.** на вискателя „Б.С.М.“ ЕООД срещу „И.“ АД за образуване на изпълнително дело на основание приложен изпълнителен лист от 10.12.2021 г. по гр. д. № 51154/2016 г. на СРС, за сумата, описана в изпълнителния лист – 33,41 лв., която длъжникът е осъден да заплати на адвокат К.И.Б. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗА – разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство, както и за сумата от 5,91 лв. – разноски за издаване на изпълнителен лист и 3 лв. – преведена такса към ЧСИ, както и 280 лв. за адвокатско възнаграждение. С молбата е направено искане за изпращане на покана за доброволно изпълнение до длъжника за заплащане на посочените по - горе суми, за налагане на заповор на движимите му вещи, възбрана върху имотите, които са негова

собственост и запор върху притежаваните от него дружествени дялове.

Молителят е обосновал качеството си на взыскател с договор за цесия от 30.10.2021 г., съгласно който К.И.Б. е прехвърлила вземането си от длъжника „И.“ АД по гр. д. № 51154/2016 г. на СРС, ведно с платената държавна такса за издаване на изпълнителен лист на „Б.С.М.“ ЕООД.

За извършената цесия до длъжника е изпратено известие изх. № 1 от 01.12.2021 г. по Телепоща, за което същият е уведомен на 01.12.2021 г.

По делото е приложено преводно нареждане от 22.02.2021 г. за заплащане в полза на СРС на сумата от 5,91 лв. – разноски за издаване на изпълнителен лист.

С молба от 22.12.2021 г. до ЧСИ Л. М., взыскателят е оттегил посочените в молбата за образуване на изпълнителното производство способности за събиране на вземането – запор на движими вещи и дружествени дялове и възбрана на недвижимо имущество собственост на длъжника, като е определил единствено да бъде наложен запор на банковите сметки на длъжника.

Със запорно съобщение изх. № 5637 от 22.12.2021 г. до БНБ, е наложен запор върху вземанията и банковите касети на длъжника „И.“ АД до размера на дълга от 505 лв., за което БНБ е уведомена на 07.01.2022 г.

На 06.01.2022 г. на длъжника „И.“ АД е връчена покана за доброволно изпълнение на задължението по изпълнителното дело в размер на сумата от 505 лв., от които: 33,41 лв. – присъдени разноски, 280 лв. – разноски по изпълнението, 5,91 лв. – държавна такса по издаване на изпълнителен лист и 3 лв. – банкови такси, както и такси по ТТР към ЗЧСИ, както следва: по т. 1 – 24 лв. за образуване на дело, по т. 3 – 6 лв. за удостоверение от НАП по чл. 191 ДОПК, по т. 5 – 24 лв. за връчване на ПДИ, по т. 9 – 18 лв. за налагане на запор, по т. 5 – 72 лв. за 3 бр. съобщения за прекратяване на делото и за вдигане на запор, по т. 26 – 38,68 лв. пропорционална такса, дължими към 05.01.2022 г., с пояснението, че сумата от 72 лв. е предплатена от взыскателя и не формира т. 26 от ТТР към ЗЧСИ.

С молба от 10.01.2022 г. длъжникът „И.“ АД е поискал от съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК. Обосновал е своето искане за прекратяване на изпълнението с обстоятелството, че дължимата сума в размер на 33,41 лв. е била заплатена доброволно на взыскателя „Б.С.М.“ ЕООД на 07.12.2021 г. – преди образуване на настоящото изпълнително дело, по открита в „И.“ АД на името на дружеството – взыскател банкова сметка. Длъжникът, на основание чл. 97, ал. 1 ЗЗД, е вложил дължимата сума в служебно разкрита сметка в банката на името на новия кредитор, с което е платил задължението си преди образуване на изпълнителното дело и то следва да бъде прекратено, а разноските да останат в тежест на взыскателя – чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК.

Към молбата е приложено платежно нареждане за извършен паричен превод на **07.12.2021 г.** в размер на 33,41 лв. на основание решение по гр. д. № 51154/2016 г. на СРС, по банкова сметка, открита в „И.“ АД на името на „Б.С.М.“ ЕООД, както и известие за доставяне от 07.12.2021 г. до взыскателя, с което длъжникът е уведомил за извършения

превод по посоченото гражданско дело.

С обжалваното постановление от 18.01.2022 г. ЧСИ Л. М. е оставил без уважение молбата на длъжника за прекратяване на изпълнителното дело.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато длъжникът представи разписка от вискателя, надлежно заверена, или квитанция от пощенската станция, или писмо от банка, от които се вижда, че сумата по изпълнителния лист е платена или внесена за вискателя преди образуване на изпълнителното производство. При тълкуване на цитираната правна норма се налага изводът, че за да се приеме, че са налице основанията за прекратяване на изпълнителното производство в посочената хипотеза, трябва да се докаже настъпването на следните два факта: 1) че длъжникът е изплатил изцяло вземането, за събиране на което е образувано изпълнителното производство, или че е внесъл изцяло дължимата сума за погасяване на вземането в полза на вискателя, което може да бъде по банкова сметка, открита в полза на вискателя; 2) че плащането или внасяне на сумата в полза на вискателя е станало преди датата на образуване на изпълнителното производство.

От представените писмени материали по изпълнителното дело, подробно обсъдени по - горе, е видно, че същото е образувано на 17.12.2021 г. по молба, подадена от вискателя „Б.С.М.” ЕООД срещу длъжника „И.” АД за събиране на паричната сума, присъдена с изпълнителен лист от 10.12.2021 г., издаден по гр. д. № 51154/2016 г. на СРС, в полза на адв. К.И.Б. - цедент по договор за цесия от 30.10.2021 г., сключен с цесионера „Б.С.М.” ЕООД.

Настоящият съдебен състав намира, че плащането на дължимата сума от 33,41 лв., присъдена с изпълнителния лист, е извършено от длъжника на вискателя – цесионер на 07.12.2021 г. по сметка, специално открита за случая на име на вискателя (тъй като друга не е била предоставена на длъжника), преди датата на образуване на изпълнителното дело. Общата идея на нормата е защитата на длъжника по реда на [чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК](#) да се основава на твърдение за правопогасяващи възражения, основани на факти, установени със сигурни доказателства. Хипотезата е ограничена до безспорни обстоятелства, а именно – плащане на парично вземане, удостоверено в автентична разписка от кредитора или сигурен платец (пощенска станция или банка). При тълкуване на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК се налага извод, че в тази хипотеза пречката за принудително изпълнение се свързва само с недобросъвестност на вискателя, който е упражнил правото си, въпреки, че задължението е било доброволно изпълнено. Процесуалният закон въвежда като достатъчно изискване сумата да е внесена за вискателя и обстоятелството дали той е получил внесената за него сума в пощенската станция или в банката е ирелевантно за прекратяване на изпълнението. Достатъчно е да се установи, че вискателят има право да се разпорежда със сумата, за което следва да е надлежно уведомен. След внасяне на сумата по банковата сметка на кредитора, правото да се разпорежда с тази сума преминава върху вискателя от този момент, поради което е без правно значение кога последният ще го упражни. В тази хипотеза основателността на искането по [чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК](#) е обусловено единствено от

представяне на доказателства само за факта на внасяне на сумата по банковата сметка на името на вискателя.

С решение № 79 от 25.07.2012 г. по гр. д. № 538/2012 г., Г. К. III г. о. на ВКС е прието, че когато кредиторът не е посочил на длъжника банкова сметка, какъвто е и настоящият случай, длъжникът може да се освободи от това задължение, като предаде дължимото за пазене в банката по местоизпълнението - чл. 97, ал. 1, изр. 2 ЗЗД. В случая това е сторено от длъжника, без значение е обстоятелството, че банковата сметка е открита именно при длъжника (при липса на данни за посочена от кредитора банкова сметка). Длъжникът е изпратил до вискателя (по седалището и адреса му на управление, посочени в търговския регистър) и уведомление за внасянето на сумата, както и че тя може да бъде изтеглена от вискателя от всеки клон на банката, за което е приложено известие за доставяне, останало непотърсено от вискателя „Б.С.М.“ ЕООД. Бездействието на вискателя обаче не следва да се възлага в тежест на длъжника, който е изпълнил задължението си да уведоми за плащането и по този начин се е освободил от последиците на забавата.

Видно от посочената разпоредба – чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК, основание за прекратяване на изпълнителното дело на това основание е сумата по изпълнителния лист да е била внесена преди образуване на делото, както е в случая. Таксата за издаване на изпълнителния лист безпорно е част от разноските по изпълнението, но внасянето □ предварително не е условие за прекратяване на изпълнителното производство по чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК, поради което доводите на вискателя в обратна насока са неоснователни.

След като длъжникът е погасил присъденото в полза на вискателя вземане преди образуване на изпълнителното производство по неговото събиране, за което надлежно е уведомил вискателя, то трябва да се приеме, че е налице основанието на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК за прекратяване на изпълнителното дело, на което се позовава длъжникът в искането си до съдебния изпълнител, по което е постановен обжалвания отказ. Ето защо актът на съдебния изпълнител, с който е отказал да прекрати принудителното изпълнение, е незаконосъобразен и подадената жалба трябва да се уважи.

При така установеното съдът приема, че с поведението си длъжникът не е станал причина за образуване на изпълнителното дело и не следва да понесе отговорността за разноски по същото. Разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или делото се прекрати на основание по чл. 433 ГПК, но не и поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство по смисъла на чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК. В случая приложение следва да намери чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК и направените по изпълнителното дело разноски следва да останат в тежест на вискателя, който с поведението си е изпаднал в забава по смисъла на чл. 95 ЗЗД.

Поради това частната жалба вх. № 156/18.01.2022 г. против Постановление за приемане на разноски по изпълнително дело № 20217850400843 по описа на ЧСИ Л.М., с рег. № 785 на КЧСИ, обективизирано в покана за доброволно изпълнение от 22.12.2021 г., също е основателна и обжалваното постановление за приемане на разноски следва да бъде

отменено.

По разноските:

При този изход на спора разноси се дължат единствено на жалбоподателя - длъжник, от който обаче не са претендирани такива.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановление, обективирано в съобщение с изх. № 233/18.01.2022 г. по изпълнително дело № 20217850400843 на ЧСИ Л.М., с рег. № 785 на КСЧИ, с което съдебният изпълнител е оставил без уважение молба на длъжника „И.“ АД с вх. № 03/10.01.2022 г. за прекратяване на изпълнителното дело.

УКАЗВА на ЧСИ Л.М., с рег. № 785 на КСЧИ и с район на действие Софийски градски съд, че следва на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК да прекрати производството по изпълнителното дело.

ОТМЕНЯ Постановление за приемане на разноси по изпълнително дело № 20217850400843 по описа на ЧСИ Л.М., с рег. № 785 на КЧСИ, обективирано в покана за доброволно изпълнение с изх. № 5636/22.12.2021 г. и оставя без уважение искането на вискателя „Б.С.М.“ ЕООД, ЕИК ***** за възлагане на разноските по изпълнението в тежест на длъжника „И.“ АД, ЕИК *****

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____